

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 33/2017-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. januára 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej euroadvokátom JUDr. Lubomírom Müllerom, Symfonická 1496/9, Praha, Česká republika, pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základných práv podľa čl. 1 a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 3 Tos 69/2016-51 z 21. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. novembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základných práv podľa čl. 1 a čl. 36 ods. 1

Listiny základných práv slobôd (ďalej len „listina“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Tos 69/2016-51 z 21. septembra 2016 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

V sťažnosti sťažovateľka uviedla, že 4. januára 2016 podala na Okresnom súde Prešov (ďalej aj „okresný súd“) návrh na vyslovenie súdnej rehabilitácie svojho nebohého brata, [REDAKOVANÉ], podľa § 33 ods. 2 zákona č. 119/1990 Zb. o súdnej rehabilitácii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnej rehabilitácii“). V podanom návrhu poukázala na to, že uznesením Vojenského obvodového prokurátora v Prešove sp. zn. OPv 74/77 zo 4. júla 1978, právoplatným 12. júla 1978, bolo trestné stíhanie proti jej bratovi ako proti obvinenému zastavené, ale dosiaľ nebolo deklarované, že spĺňa aj predpoklady na to, aby bola vyslovená jeho účasť na súdnej rehabilitácii, ktorá je vyššou formou satisfakcie, ako je zastavenie trestného stíhania. Sťažovateľka v návrhu ďalej uviedla, že jej brat spĺňa požiadavky na vyslovenie súdnej rehabilitácie podľa § 33 ods. 2 zákona o súdnej rehabilitácii z dôvodu, že bol obmedzený na osobnej slobode, pričom odsudzujúci rozsudok bol nezákonný a zrušený.

Uznesením Okresného súdu Prešov sp. zn. 33 Nt 1/2016 zo 17. mája 2016 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) bol návrh sťažovateľky zamietnutý ako podaný oneskorene a neoprávnenou osobou.

Sťažovateľka proti uvedenému uzneseniu podala sťažnosť. Krajský súd vyhodnotil sťažnosť ako čiastočne dôvodnú vo vzťahu k druhému dôvodu zamietajúceho výroku uznesenia okresného súdu, v zmysle ktorého bol návrh podaný neoprávnenou osobou.

Uznesením krajského súdu bolo v prvom výroku zrušené uznesenie okresného súdu a v druhom výroku krajský súd rozhodol tak, že návrh zamietla, pretože bol podaný oneskorene a vo veci, na ktorú sa ustanovenie § 33 ods. 2 zákona o súdnej rehabilitácii nevzťahuje.

Podľa názoru sťažovateľky týmto výkladom krajský súd zaobchádza odlišne s osobami v zhodnom právnom postavení a sťažnosťou napadnutý výrok krajského súdu je v rozpore s judikatúrou súdov Českej republiky a Slovenskej republiky.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol tak, že druhou vetou uznesenia krajského súdu boli porušené jej práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru

a čl. 1 a čl. 36 ods. 1 listiny, a zároveň aby namietanú druhú vetu uznesenia krajského súdu zrušil a priznal jej náhradu trov právneho zastúpenia.

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany

ústavnosti. Vychádzajúc zo svojho ústavného postavenia, ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové závery a právne názory všeobecného súdu vyjadrené v jeho rozhodnutiach. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia jeho relevantných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

V odôvodnení namietaného uznesenia krajský súd podrobne zdôvodnil svoje rozhodnutie, ktoré ústavný súd preskúmal a dospel k záveru, že uznesenie nie je prejavom interpretačnej alebo aplikačnej svojevôle krajského súdu a sťažovateľka v sťažnosti neuviedla takú argumentáciu vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorá by bola spôsobilá vyvolať pochybnosť o neudržateľnosti napadnutého rozhodnutia z ústavného hľadiska.

Ústavný súd nevyhodnotil argumentáciu sťažovateľky ako spôsobilú spochybniť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nezistil, že by aplikácia a výklad citovaných ustanovení zákona o súdnej rehabilitácii a s tým súvisiace právne závery krajského súdu mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd vo svojom uznesení vyhodnotil všetky námietky sťažovateľky obsiahnuté aj v ústavnej sťažnosti, a preto je podľa názoru ústavného súdu uznesenie krajského súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné.

Ústavný súd tiež poukazuje na to, že krajský súd napadnutým rozhodnutím, sťažovateľke neodoprel spravodlivosť, a skutočnosť, že jej názor sa s právnym názorom

krajského súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti sťažnosť bolo potrebné odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Nad rámec uvedeného poukazuje ústavný súd na skutočnosť, že napriek kvalifikovanému právnomu zastúpeniu sťažovateľka nepredložila v konaní pred ústavným súdom ako prílohy žiadne z rozhodnutí súdov, na ktoré v sťažnosti poukazuje a v súvislosti s ktorými namieta závery krajského súdu.

Ústavný súd už v rámci svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že je v záujme navrhovateľov, aby k podnetu priložili čo najviac im dostupných dôkazov, a tým ústavný súd presvedčili, že prijatie ich podnetu na konanie vo veci samej má svoje opodstatnenie. Ústavný súd nie je substituentom navrhovateľov pri zabezpečovaní dôkazov ich tvrdení v podnete, ak si ich navrhovatelia môžu zabezpečiť sami (I. ÚS 35/99).

Ústavný súd z uvedeného dôvodu a so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľky konštatuje, že sťažnosť nie je v tejto časti objektívne spôsobilá vyvolať začatie konania, pretože nespĺňa náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, a preto ju z uvedeného dôvodu mohol odmietnuť už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) z dôvodu nesplnenia náležitostí predpísaných zákonom o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. januára 2017